

Biblická nedeľa

Stalo sa už tradíciou, že sa 3. Veľkonočná nedeľa na Slovensku slávi ako Biblická nedeľa. Ide o iniciatívu Katolíckeho biblického diela (KBD), ktorá chce napomôcť naplneniu vrúcnej túžby pápeža Benedikta XVI., aby vypukla „nová jar“ väčšej lásky k Svätému písmu zo strany všetkých členov Božieho ľudu. Druhý vatikánsky koncil vo svojej liturgickej konštitúcii Sacrosanctum Concilium chce takto sprístupniť Božie slovo veriacim vo väčšej miere: „Aby sa veriacim pripravil čím bohatší stôl slova Božieho, nech sa im štedrejšie sprístupnia poklady Biblie tak, aby sa za stanovený počet rokov prečítali najdôležitejšie časti Svätého písma.“ Túto požiadavku vyriešili členovia liturgických komisií tak, že od roku 1969 zaviedli trojročný nedeľný cyklus čítaní, počas ktorých sa pri svätých omšiach prečítajú všetky evanjeliá a dvojročný feriálny /cezročný/ cyklus, kedy sa prečíta s malými výnimkami skoro celé Sväté písmo Starého a Nového zákona. Čítanie evanjelia má v rámci bohoslužby slova najdôležitejšie miesto. Tak isto aj stredoveké evanjeliáre sú dôkazom akú hodnotu má, resp. malo čítanie evanjelia.

Táto kniha - evanjeliár, obsahujúca čítania zo štyroch evanjelií sa nosí aj v našej farnosti pri bohoslužbách zavretá, čím sa symbolizuje úcta k Božiemu slovu, k tajomstvu a biblicky sa zdôvodňuje veršom „A keď Baránok otvoril siedmu pečať, nastalo v nebi asi pol hodiny ticho“ (Zjv 8,1). Evanjeliár sa kladie na oltár takmer ako sviatosť! Týmito novými liturgickými gestami chceme naplniť poslanstvo Biblickej nedele z roku 2011, ktorého ústrednou témou bola: „Intronizácia Svätého písma.“

Aj pri príležitosti tohtoročného slávania Biblickej nedele vám predkladáme znenie listu riaditeľa Katolíckeho biblického diela Petra Nakáčka.

Svätý otec Benedikt XVI. v posynodálnej exhortácii Verbum Domini píše: „Spolu so synodálnymi otcami vyjadrujem vrúcnu túžbu, aby vypukla ‚nová jar‘ väčšej lásky k Svätému písmu zo strany všetkých členov Božieho ľudu, aby sa tak jeho čítaním, preniknutým modlitbou a vierou, súčasne

prehĺbil vzťah k samotnej Ježišovej osobe.“ (VD 72) Vhodnú príležitosť, aby spolu s tou jarou, ktorá nastáva v prírode, súčasne v našich srdciach vypukla jar lásky k Svätému písmu, ponúka 3. veľkonočná nedeľa, ktorá sa na Slovensku slávi ako biblická nedeľa. Je to preto, že texty čítaní pri bohoslužbách v túto nedeľu vo všetkých troch cykloch veľmi dobre poukazujú na dôležitosť Božieho slova v živote apoštolov a prvej Cirkvi a teda aj v živote nás - dnešných kresťanov. Katolícke biblické dielo (KBD) už tradične pripravuje materiály, ktoré chcú byť pomôckou a inšpiráciou na dobré prežitie tretej veľkonočnej nedele. Tieto materiály sa venovali rôznym témam: analyzovali liturgické čítania určené na 3. veľkonočnú nedeľu (2003 -2005); vysvetľovali liturgické úkony a symboly, ktoré sprevádzajú čítanie Svätého písma vo svätej omši (2006); objasňovali žalmy (2007); rozoberali život, dielo, spiritualitu a teológiu apoštola Pavla (2008 - 2009); kňazstvo (2010); intronizáciu Písma a predstavili dokument Verbum Domini (2011). Slovensko sa pripravuje na Jubilejný rok príchodu sv. Cyrila a Metoda na naše územie. V istom slova zmysle sa dá povedať, že za možnosť misie solúnskych bratov na našom území vďačíme apoštolovi Pavlovi. Bol to totiž práve on, kto do mesta Solúna priniesol Kristovo evanjelium a založil v ňom prvú kresťanskú komunitu. Preto Vám v tomto roku ponúkame brožúrku s názvom „Svätý Pavol – Solún – Svätí Cyril a Metod“, ktorá obsahuje podnety pre prácu s biblickým textom zo Skutkov apoštolov 17, 1-10 a s Prvým listom Solúnčanom počas biblickej nedele. Brožúrku pripravil doc. F. Trstenský. Zároveň Vám ponúkame úvodné komentáre k čítaniam 3. veľkonočnej nedele od prof. A. Tyrola, ako aj prosby, ktoré je možné vložiť do spoločných prosieb veriacich. Pripájame aj podrobnejšiu analýzu čítaní, ktorú KBD pripravilo v rámci biblickej nedele v roku 2003.

V nádeji, že aspoň niečo z pripraveného materiálu Vám pomôže hodnotne prežiť biblickú nedeľu, Vás pozdravujem a prajem všetko dobré od Pána.

Peter Nákačka, riaditeľ KBD

Svätý Marek apoštol-evanjelista

Z celého srdca
ďakovať budem Pánovi,
Jeho zázračné skutky
rozpoviem.
Budem sa s Tebou radowať
a spievať, oslávim Tvoje
meno, Najvyšší.
Pretože ustúpili
moji nepriatelia,
padli a zahynuli pred Tebou.

Ty rozhodol si môj súd
a môj spor, posadil si sa
za sudcovský stolec.
Pohrozil si sa pohanom
a zničil bohaprázdných,
na večné veky
vymazal ich meno.

Pominuli sa nepriatelia
a ostali z nich trosky,
ich mestá zboril si,
i pamäť na nich zašla.
No večne tróni Hospodin.
Na veľké súdenie
už pripravil svoj stolec.
A spravodlivo
bude súdiť svet
a spravodlivo súdiť národy.

Ó, Pán je hradom
pre utláčaného,
je pevnosťou,
keď príde súzenie.
On bude nádejou tých,
čo Ho poznajú.
Lebo Ty, Pane,
neopustíš človeka,
keď Ťa hľadá.

Prvá kniha žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus"

Súkromie s Bohom či bez neho

Pri návšteve mnohých inštitúcií sa stretávame s upozornením: „Súkromná zóna!“ Ide o vzdialenosť približne jedného metra, ktorú môže prekročiť vždy iba jeden človek. Každý má právo na súkromie, preto ostatní nemusia vedieť, aký problém riešime. V istých okamihoch nepotrebujeme svedkov. Je to aj vecou slušnosti, aby sme boli diskretní.

Ježišovi učeníci si tiež vyhradili právo súkromnej zóny. Za zavretými dverami zhromažďovali dostupné informácie o zmŕtvychvstale Ježišovi a diskutovali o tom. Určite nechceli byť vyrušovaní. Jediny, kto súkromnú zónu apoštolského zboru narušil, bol sám Ježiš. Preňho neexistujú prekážky, deliace čiary, hoci niektorí z nás by chceli uniknúť. No nenájde sa miesto, kde by sme sa pred Bohom ukryli.

Často počujeme: „Je to moja súkromná záležitosť, je to moja osobná vec.“ Znie to ako zaklínadlo dneška. Pod rúskom tzv. súkromnej veci občas skryjeme aj vlastný štýl života, ktorý nie je v súlade s Božími princípmi. Ak by sa niekto predsa len našiel, kto by nás na túto skutočnosť upozornil, automaticky máme preňho protiargumenty. Prídu aj okamihy, keď sa oháňame súkromím, aby sme nemuseli vysvetľovať odklon svojho života od vyšších hodnôt.

Zmätení a naľakaní učeníci museli zbadat' znaky Ježišovej identity. Fyzicky sa presvedčili, že hovoria so svojim Majstrom. On vniesol do ich mysli a srdca pokoj, čo naznačil úvodným pozdravom. Pôsoobil na nich tak, že konečne boli schopní porozumieť Písmu a všetkým udalostiam, ktoré sa udiali v posledných dňoch a hodinách v Jeruzaleme i v jeho blízkom okolí.

Nie je rozumné uzatvárať si srdce pred Bohom a obávať sa, že Ježiš nazrie do nášho sveta. Nie je to ani prejav slabosti či bezvýhodiskovej situácie. Naopak! Veď Boh je ten, kto pred nami otvára nové obzory. Boh je ten, ktorý dáva všetkému zmysel. Boh je ten, ktorý v ľudskej duši všetko usporadúva a nasmeruje k najlepšiemu možnému východisku. Najprv však od nás žiada, aby sme sa zbavili zbytočného strachu z Božieho poriadku. Skôr by sme sa mali obávať našich ľudských zlyhaní, materiálne orientovaných istôt, ktoré nás neraz privádzajú do ťažkostí. Ježiš chce prekročiť prah nášho súkromia, ktoré často predstavuje úkryt pred zodpovednosťou, únik od výchovy svedomia, ústup od pestovania evanjeliových zásad. Chce nás poučiť a ukázať nám, že len v spoločenstve s ním môžeme spoznať Boží plán vykúpenia a spásy.

ŠTEFAN VITKO

Oznamy

Na Veľký piatok a Bielu sobotu sa pri Božom hrobe konala zbierka pre potreby kresťanov vo Svätej zemi. Na tento účel sa v našej farnosti vyzbieralo 230,35 Eur.

Do konca apríla majú rodiny, jednotlivci a ďalšie skupiny možnosť prihlásiť sa na VII. Svetové stretnutie rodín, ktoré sa uskutoční na prelome mája a júna v talianskom Miláne. Prihlásiť sa je možné len prostredníctvom stránky www.family2012.com.

Budúcu nedeľu sa uskutoční zbierka na seminár. Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplatí!

Falošná jednota

Ježiš sa pred svojou smrťou modlil za svojich nasledovníkov: „Aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno, aby svet uveril, že si ma ty poslal“ (Jn 17, 21). Jednota Kristových nasledovníkov je teda veľký Boží dar, o ktorý máme prosieť spolu s Ježišom. Všimnime si však, že zmysluplná jednota Cirkvi začína jednotou učeníkov s hlavou Cirkvi; len potom má zmysel jednota medzi sebou navzájom.

V Písme čítame aj o falošnej jednote, o udalostiach, keď sa ľudia zomkli vo svojej ctižiadosti a svojvôli. Najtypickejšie varovanie pred falošnou jednotou podáva text o stavbe babylonskej veže: „Vtedy bol na celej zemi jeden jazyk a rovnaké slová... Tu si povedali jeden druhému: „Podme, postavme si mesto a vežu, ktorej vrchol bude siahať až do neba, spravme si tak pomník, aby sme sa neroztratil po celej zemi!““ (Gn 11, 1-4).

Spoločenstvo sa svorne, ale svojvoľne pre niečo rozhodlo - a rozhodlo sa zle. Niektorí biblisti dokonca vravia, že ide o takzvané druhé rozprávanie o dedičnom hriechu.

Ak má byť naša jednota v Duchu Božom, musí byť najskôr každý z nás úzko spojený s Pánom a jeho vôľou.

Vojtěch Kodet O.,Carm., ThD. „Učenie“

Sväté omše v týždni po 3.Veľkonočnej nedeli (B)

23.IV. pondelok *Missa tridentina*

18.00 Za farníkov

24.IV. utorok

18.00 Za † Valentína a Serafínu Kulifajových

25.IV. streda

18.00 Za † Alojza a Annu Stankovičových a † z rodiny Gonosovej

26.IV. štvrtok

18.00 Za † Jána Palkoviča

27.IV. piatok

18.00 Za † Máriu Vavrinčkovú – 1. výročie

28. IV. sobota

08.00 Za † Miroslava Vlnika – 30.deň

Upratovanie kostola č.d. 28 - 51

29.IV. 4 Veľkonočná nedeľa (B)

08.00 Za † Vierošlava Jurčoviča

Lektori:Hrdlovičová., Jelínek .

10.00 Za † Pavla Huka – 30. deň

Lektori:Polakovičová J., Polakovičová Z.

14.30 Litánie a eucharistické požehnanie

Liturgický kalendár

23.IV. pondelok sv. Vojtech, biskup a mučeník

24.IV. utorok sv. Juraj, mučeník

25.IV. streda sv. Marek, evanjelista - sviatok

26.IV. štvrtok sv. Klét, pápež

27.IV. piatok sv. Zita, panna

28.IV. sobota sv. Peter Chanel, kňaz, mučeník

Pán je môj pastier, nič mi nechýba

Jedným z najkrajších biblických vyjadrení, týkajúcich sa dôveryplného odovzdania sa do rúk Božích, je Žalm 23:

*„Pán je môj pastier, nič mi nechýba:
pasie ma na zelených pasienkoch.
Vodí ma k tichým vodám,
dušu mi osviežuje.
Vodí ma po správnych chodníkoch,
verný svojmu menu.
I keby som mal ísť tmavou dolinou,
nebudem sa báť zlého,
lebo ty si so mnou.
Tvoj prút a tvoja palica,
tie sú mi útechou.
Prestieraš mi stôl
pred očami mojich protivníkov.
Leješ mi olej na hlavu
a kalich mi napĺňaš až po okraj.
Dobrota a milosť budú ma sprevádzať
po všetky dni môjho života.
A budem bývať v dome Pánovom
mnoho a mnoho dní.“*

Radi by sme sa na okamih vrátili k tomuto tvrdeniu Písma (koniec koncov prekvapujúcemu), že Boh nedopustí, aby nám niečo chýbalo. Poslúži nám na odhalenie často veľmi dômyselného pokušenia, ktoré je v kresťanskom živote bežné, do ktorého upadajú mnohí veriaci a ktoré mimoriadne brzdí duchovný pokrok.

Ide práve o pokušenie nazdávať sa, že v našom postavení (osobnom, rodinnom...) nám niečo podstatné chýba a že kvôli tomu je nám odopretá možnosť duchovne sa rozvíjať.

Napríklad chýba mi zdravie, a teda sa mi nedarí modliť tak, ako to považujem za potrebné. Alebo rodinné okolnosti mi zabraňujú rozvíjať môj duchovný život tak, ako by som chcel. Alebo nemám vlastnosti, sily, čnosti, dary potrebné na to, aby som mohol uskutočniť niečo krásne z hľadiska kresťanského života. Nie som spokojný so svojim životom, so sebou samým, so svojim spoločenským postavením a žijem s trvalým pocitom, že ak sa veci budú mať takto aj naďalej, nemôžem skutočne a intenzívne žiť. Cítim sa v nevýhode oproti ostatným a nosím v sebe ustavičnú túžbu po inom, lepšom, priaznivejšom živote, v ktorom by som konečne mohol vykonať hodnotné veci.

Mám pocit, že (podľa Rimbauda) „skutočný život je inde“, inde než v mojom živote, a že môj život ani nie je životom, že mi kvôli určitým trápeniam alebo obmedzeniam neponúka podmienky pre ozajstný duchovný rozvoj. Sústreďujem sa na negatíva svojho polozenia, na to, čo mi chýba ku šťastiu; robí ma to nespokojným, závistlivým a malomyselným a preto nenapredujem. Skutočný život je inde, hovorím si, a jednoducho zabúdam žiť.

Pritom by stačilo niekedy tak málo, aby všetko bolo iné a aby som postupoval dopredu milovými krokmi:

Iný pohľad, pohľad plný dôvery a nádeje práve na moju situáciu (založený na istote, že nič mi nemôže chýbať). Vtedy by sa mi otvorili brány, nečakané možnosti duchovného rastu.

Často žijeme v tejto ilúzii: chceli by sme, aby sa zmenilo naše okolie, aby sa zmenili okolnosti a sme presvedčení, že vtedy by všetko išlo inak. Veľmi často je to však omyl: nie vonkajšie okolnosti, ale naše srdce sa musí najskôr zmeniť, očistiť od izolácie, smútku, nedostatku nádeje: „Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha“ (Mt 5,8). Šťastní tí, ktorých srdce je očistené vierou a nádejou, ktorí hľadajú na svoj život povzbudení istotou, že napriek nepriaznivým okolnostiam je Boh prítomný, stará sa o ich základné potreby a teda nič im nechýba. Preto ak majú túto vieru, uvidia Boha: prežijú túto prítomnosť Boha, ktorý ich sprevádza a vedie, uvidia, že toľké okolnosti, ktoré považovali za negatívne a škodlivé pre ich duchovný život, sú v Božej pedagogike mocnými prostriedkami pokroku a rastu. Svätý Ján z Kríža hovorí, že „to, čo duša považuje za stratu, jej veľmi často prináša zisk, ba má z toho veľký úžitok“. Je to hlboká pravda

Jacques Philippe „Hľadaj pokoj a zotrvaj v ňom“

Hľadajte pokrm, ktorý ostáva pre večný život

(Jn 6, 22 - 29)

Ako vzbudiť záujem o hodnotu nebeského chleba? Kristus mal skutočne pravdu. Nikto iný nebude vedieť hovoriť o chlebe, ktorý môže nasýtiť ľudskú osobnosť, len on - Kristus. Ľudia hľadajú a dožadujú sa len obyčajného chleba. Ale všetko viditeľné, čo Ježiš robí, odkrýva tajomstvá, ktoré chce, aby človek pochopil. V každom zázraku sa niečo skrýva! Z kroka na krok odkrýva svoje tajomstvá. A vyžaduje iba jedno - vieru. Ide o večný život.

Židia nehľadajú Krista ako chlieb pre večný život, no pre nás je odkrývanie tajomstva úloha na celý život. A každé nájdenie bude východiskom nového hľadania. Na pochopenie toho pravého zmyslu chleba, že telesný pokrm človeku nestačí. Toto poznanie dá človeka do pohybu. Lebo u Boha sa nič nesmie zastaviť. Všetko má byť stále v procese. A viera je neustály pohyb k Bohu.

Je naozaj pomýlením túžiť po veciach viac ako po láske, milosti, večných hodnotách. Hoci ľudia možno prichádzajú ku Kristovi z rozličných dôvodov, Kristus sa dožaduje ich úplnej viery. Vyžaduje novú dispozíciu. Svätý Pavol to vystihol jednou otázkou: „Čo nás odlúči od Kristovej lásky?“ Veď ide o budúcnosť, večný život, o mňa samého.

Pochopíme aj my pri lámaní chleba, že všetko je pravda?

Že všetci sme svedkami najnepochopiteľnejšieho tajomstva, ktoré nám pomáha uveriť?

Euboš Onderčín „V hĺbinách slova“!

Prostriedok proti chudobe

V Kalkate bolo vlhké a horúce podnebie. Monzúnové dažde zničili chatrče v slumoch a chudobných ešte viac ožobráčili. Zhrozili sme sa nad biedou v Kalkate. Museli sme tade prejsť, keď sme sa chceli dostať k matke Terézii, ktorá nás očakávala.

Hovorili sme o tom, čo sme práve videli, ale ona nás prerušila hneď na začiatku. „Je veľa druhov chudoby,“ povedala. „Jeden vidíte tu. Je to chudoba, ktorá zabíja telo. Ale vo vašej bohatej zemi je tiež chudoba. Je to chudoba, čo zabíja dušu. Obe sú veľké a proti obidvom existuje jediný prostriedok: naša láska.“

Magdaléne Richterová „Mozaika radosti II.“

Rok nad evanjeliom

Tvoj syn žije!

Kráľovský úradník, úradník tetrarchu Herodesa Antipasa, má smrteľne chorého syna. Rozhodol sa obrátiť na Ježiša. Nevieme, čo ho k tomu viedlo v hĺbke duše. Zo slov evanjelia však vysvitá, že ho nevedla viera, ale núdza. A v núdzi je človek ochotný urobiť všetko - kedysi i dnes. V núdzi sa i dnes odloží všetka nedôvera a nechut' a ide sa do Lúrd. Len aby sa všetko skúsilo...

Úradník pristúpi k prorokovi, o ktorom sa toľko hovorí a prosí ho, aby prišiel uzdraviť jeho syna, ktorý už umiera. Úradník sa stretol s Ježišom v Káne Galilejskej, ale syna mal chorého v Kafarnaume. To bola vzdialenosť asi dvadsaťpäť kilometrov. Prosí Ježiša, aby prišiel. Je nevyhnutné, aby Ježiš šiel tak ďaleko? To je prejav slabej viery v neho! Či nemôže Božia moc pôsobiť aj na diaľku? Iný dôstojník väčšej viery v podobných okolnostiach zvolá: „Povedz iba slovo!“

Ježiš sám upozorní, že prosebník nemá veľkú vieru: „Ak nevidíte znamenia a divy, neveríte!“ Otec však opakuje svoje: „Pane, pod', kým mi dieťa neumrie!“ „Chod',“ povie mu Ježiš, „tvoj syn žije!“ A kráľovský úradník, muž, ktorý prišiel k divotvorcovi ako k poslednému všeliemu, odrazu verí. „On uveril Ježišovmu slovu a šiel“ (Jn 4, 48-50). Sadne na koňa a vydá sa na cestu dlhšiu ako dvadsať kilometrov.

Zamyslime sa na chvíľu. Ako asi bolo tomuto otcovi? Povedali mu, aby šiel za Ježišom, o ktorom toľko počuli. Posledná nádej! Chod', syn ti zomiera, chod' za Ježišom, skús to, rýchlo - to boli možno posledné slová, ktorými vystrájali otca k Ježišovi. Neistý, sklúčený, zmietaný nedočkavosťou odišiel. Zavolám ho a dovediem, keby ma to aj čo stálo! - a šiel.

Ježiš odpovedá na jeho prosbu zamyslene, vyčítavo a akoby s ťažkým srdcom. To nie je odpoveď na prosbu. Nasleduje mlčanie. Bolo to odmietnutie? Alebo skúška viery? Na čo v tej chvíli myslel otec, ktorému umieral syn? Možno je už vnútore tak očistený bolesťou a neistotou, že nevníma nič, čo sa týka jeho samého. Nejde mu o pokorenie a úradníka - pokorí sa tak hlboko ako treba, len nech sa syn uzdraví! Niet času na urážky a hrdosť. Život sám ho už pokoril - je bezmocný.

Úradník nevyvracia Ježišovu poznámku o nevere. Nemá ani čas, ani vôľu protirečiť. V hraničných situáciách vieme byť takí odosobnení a vecní. Celé mesiace diskutujeme o Bohu a večnosti akoby pre zábavu. Keď sa však ocitneme zoči-voči smrti, naraz zväžnieme. Smrť nie je diskusia.

Kráľovský úradník sa obracia už len na Ježišovu dobrotivosť: „Pane, pod'!“ A Ježiš? Povie mu: „Chod'!“ Zdá

sa nám to jednoduché? Možno preto, lebo poznáme záver. Čo však mal robiť tento bezradný muž? To bola skúška. Vracal sa domov sám - bez Ježiša. S istotou či neistotou v srdci? Nebolo to ani zďaleka to, čo si zaumienil a čakal. Chcel priviesť Ježiša do domu. To by bola bývala istota!

Po Ježišových slovách úradník chvíľu stojí a mlčí. Povedať ešte niečo? Odišť? Ešte raz poprosiť? Alebo už poďakovať? Naliehať je zlé - odísť môže byť stratené. Odišiel domov. Sám. Hoci sľúbil, že privedie Ježiša. Čo bude doma? Budú mu zazlievať? Povedia mu: Nevedel si ho uprosiť?! Toto všetko sa mohlo odohrávať v duši bezradného úradníka a otca. Ale záver, ktorý sa vykryštalizoval v tomto vrení myšlienok, citov, túžob, nádejí a sklamaní, je povzbudzujúci. Evanjelium hovorí: „On uveril Ježišovmu slovu a šiel.“ Úradník a otec uveril! A nezostal bez odmeny. Už na ceste mu idú v ústrety: „Tvoj syn žije!“

Pre muža bola táto udalosť znamením, ktoré mu stačilo možno na celý život. „A uveril on i celý jeho dom,“ píše sv. Ján. Nie nadarmo prežil hraničnú situáciu, nie nadarmo

sa stretol s Ježišom a prijal od neho varovanie i dobrodenie. Porozumel znameniu. Boh nevyočúva vždy naše prosby tak, ako si to želáme a ako to čakáme my. Niekedy odchádzame zdánlivo naprázdno. Možno je to pre nás skúška viery. No ak budeme naozaj veriť a z celej duše dôverovať, nesklameme sa.

Priblížilo sa nebeské kráľovstvo

Robte pokánie... Zmeňte zmysľovanie... Kajajte sa... - začal Ježiš hlásať Božie kráľovstvo. To hovorí i nám. My často vravíme: Nejde to, nedarí sa mi! To je nedôvera a možno i nevera. To je proti Duchu Svätému. Pod Ježišovým pohľadom sa ľudia menili. Nevidíte, nepočujete a neviete hovoriť? Ježiš vyliečil mnoho takých ľudí. Len tí, čo neverili, sa nepohli z miesta. Ktosi napísal, že ateistom nemusí byť len ten, kto hovorí, že niet Boha. Môže ním byť i ten, kto je presvedčený, že Boh nemôže zmeniť svet a ľudí v ňom, kto zamietá možnosť svojej vlastnej nápravy a Božiu silu, silu Ducha Svätého. Prakticky neveriť môže i ten, kto sa stále vyhovára - a robia to ľudia pätnásťroční i šesťdesiatroční - že človek sa už nemôže zmeniť, že už všetko skúsil a všetko vždy stroskotalo, že sa nedá nič robiť. Kristus nás môže od základu obnoviť, keď sa mu zveríme úplne a bez výhrad, keď naozaj zatúžime po Božom kráľovstve. Ono sa priblížilo aj k nám!

Božie kráľovstvo nie je inštitúcia. Je to život. Je všade tam, kde vládne Boh, tam, kde prináša dobré ovocie jeho pravá vláda medzi ľuďmi. Čo vládne v nás? Čo vládne vo mne?

Vládu nado mnou môžu mať ľudia. Môžu mi vládnuť sympatiou, svojím slovom, darom, svojím odmietaním. Pomáhajú mi, alebo ma brzdia. Často ma zväzujú. No rovnako mi môžu vládnuť aj veci. Tie, ktoré mi viažu túžby, priťahujú ma nad prípustnú mieru, zbavujú ma voľnosti. Vládnu mi, keď ma zaujmú naplno. Môžem sa stať otrokom mnohých vecí, až nakoniec nemám čas na nič iné. Zaberajú mi ho plané rozhovory, nadmerný spánok, lacné romány, televízia, nekontrolovaná zábava. Často ma až zotročujú.

V Božom kráľovstve je to inak. Boh nespútáva. On oslobodzuje. Vládne tak, že ma má rád a chce, aby som rozvíjal svoj život. Chce, aby si ho rozvíjali aj iní okolo mňa. Všetko v láske, pokoji a radostne. Boh vládne tak, že jemu slúžiť znamená kraľovať - tak spievame v prefácii na sviatok Krista Kráľa.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku